

den tidligere, hvoraf jeg var Medlem. Det er det ærede Medlem Hr. Staunings Standpunkt. Et Øjeblik efter staar det ærede Medlem Hr. Rode op og siger, ikke: Jeg maa desavouere det ærede Medlem Hr. Stauning, men: Den nuværende Regering har ikke gjort noget som helst andet, end hvad vi ogsaa har gjort. Maa vi derfor faa at vide: Hvordan er Situationen? Maa vi ikke faa en bestemt Udtalelse? Jeg vil bede om, at vi ikke faar denne Udtalelse af det ærede Medlem Hr. Rode, for jeg synes egentlig ikke, at han er i Stand til at give den. Han maa ogsaa overlade en lille Udtalelse en Gang imellem til sit Partis Formand, det ærede Medlem Hr. Zahle. Denne Udtalelse skal være et Svar paa det Spørgsmaal: Vidste det ærede Medlem Hr. Zahle noget om de 33 Dage, hvori der har været rangeret? Jeg beder det ærede Medlem besvare det Spørgsmaal paa samme Maade som jeg. Jeg skal oplæse *min* Besvarelse. Den lød saaledes: „Det bemærkes, at saavel jeg som Ministeriet forud var bekendt med de af Politiet den 3. Februar og 8. September f. A. foretagne Henvendelser til Københavns Kommandant, ligesom man fra Københavns Politis modtog telefonisk Meddelelse om Begivenhedernes Forløb saavel under de af Militæret trufne Foranstaltninger som straks efter deres Ophør“. Maa jeg spørge det ærede Medlem Hr. Zahle — jeg vil bede det ærede Medlem Hr. Rode om ikke at besvare dette Spørgsmaal —: Vidste det ærede Medlem det, eller vidste det ærede Medlem det ikke? Vil det ærede Medlem Hr. Zahle besvare dette Spørgsmaal paa samme Maade som jeg, saa vi kan faa en tydelig og klar Udtalelse om det? Og kan vi saa bagefter faa det ærede Medlem Hr. Stauning herop og sige: Det passer ikke, hvad det ærede Medlem Hr. Zahle siger; det er aldrig sket under *min* Regering, hvad *her* er sagt.

Det er fuldstændig forkert, som det ærede Medlem Hr. Rode ser paa Sagen. Han siger om os, at snart bebrejder vi det ærede Medlem Hr. Zahle, at han har gjort noget, og snart bebrejder vi ham, at han ikke har gjort noget. Det Blad, som vistnok er det ærede Medlems vigtigste Blad, „Fyns Venstreblad“, er netop ogsaa inde paa det samme og beder om Besked. Men det ærede Medlem Hr. Rode vil meget vanskeligt kunne finde et eneste Sted, hvor jeg har sagt det ene eller andet Det ærede Medlem Hr. Zahle ler, og jeg kan forstaa det, for jeg skal nemlig nu oplyse, hvad det er, jeg har sagt. Jeg har sagt, at under det ærede Medlem Hr. Zahles Ministerium var det ganske

umuligt, at Politiet her i Landet kunde have Tillid til Justitsministeren. Thi Situationen var den, at det ærede Medlem Hr. Zahle i de bevægede Augustdage gav Politimestrene her om København Ordre til, at Beværtningerne skulde lukkes. Politimestrene lystrede denne Ordre, og Militæret fik den samme Ordre. Det vakte selvfølgelig Forbitrelse i de demokratiske Kredse: Hvorfor skal vi ikke have Loy at gaa paa Beværtning i et frit Land? Man henvendte sig til det ærede Medlem Hr. Munch — jeg haaber, det ærede Medlem er til Stede —, og han sagde: Ja, det er noget mærkeligt noget, nu skal jeg lade min Kollega Hr. Zahle undersøge Sagen. Saa undersøgte de to Ministre Sagen, men de glemte straks at sige: Vi kan ikke desavouere Politimestrene, for det er efter vor egen udtrykkelige Ordre, de har handlet. Det glemte de, og Dagen efter blev Politimestrene desavoueret i „Politiken“, fordi de havde optraadt paa den Maade — og dog havde de Ordre dertil af det ærede Medlem Hr. Zahle! Jeg gad nok vide, hvorledes det skal gaa i et Land, hvor Politiet desavoueres af sine højeste overordnede, naar det netop har lystret de Ordre, det har faaet. Derfor var der Mistillid til det ærede Medlem Hr. Zahle som Justitsminister; jeg behøver ikke at dvæle ved min egen Mistillid, thi den er tilstrækkelig bekendt, men det var en Mistillid, der deltes af de danske Embedsmænd i stor Udstrækning.

Jeg haaber derfor, vi maa faa en tydelig og klar Udtalelse om, hvad det ærede Medlem Hr. Zahle vidste, eller om han ikke vidste noget, om han kendte alle de 33 Gange eller ikke, og ligeledes haaber jeg, at det ærede Medlem Hr. Rode vil besvare den Forespørgsel, om „Indberetninger“ omfatter baade mundtlige og skriftlige; jeg vil gerne have det saa udtømmende som muligt, for at det maa blive korrekt, naar der næste Gang kommer Oplysninger.

Maa jeg endelig til det ærede Medlem Hr. Stauning sige: jeg forstaa, at det er vanskeligt at trække sig tilbage under en saadan Kamp, som det ærede Medlem har rejst her i Tinget under stort Rabalder, var jeg lige ved at sige. Men jeg synes dog, at naar Kendsgerningerne foreligger, som de foreligger, saa burde det ærede Medlem sige: Jeg har taget fejl. I samme Øjeblik var jo Sagen ude af Verden. Men naar det ærede Medlem ikke vil det, saa forstaa jeg ikke, at han ikke siger: Der er min Hjemmelsmand, jeg har mine Oplysninger fra de og de Folk — og det er noget, vi alle ved, at disse Folk vil for Fremtiden være